

Mélyen Tisztelt Professor Úr!
Miltósi úriágos Uram!

Nagyon sajnálom, hogy mióta ka-
sone vagyok, egyetlen egyner sem volt
alkalmam az Öregdiákok összejövetelén
megjelenni. Az újonc-ido alatt nem
tudtam kimeradási engedélyt kapni.
Nyáron 4 hónapig gardészként kireti
szolgálaton voltam az Albrecht-
lektanyóban. Onnan is csak vasárnap
engedtek ki bennünket. Most, amikor már
örvénstér lettem, úgyhogy kireti szába-
dásban mozoghatnék, kihelyeztek vi-
dékre. Tópiógyörgyiekem vagyok egy
400 főnyi leugyel menckült tábor élé-
mezése és anyagi ellátása a feladatam.

Egyedül vagyok gazdasági hivatali főnök, szcinvivo, beszerző, irnok és anyagkezelő egy személyben. Nagyon sok munkám van, a sokféle nyilvántartással és a számadással egész nap az időmnek kell. Szeptember 25-e óta vagyok itt a lengyelekkel, de még csak két ízben lüdtem egy-egy napra hazameenni.

Most, amikor a közigyelés lesz, a táborparancsnok főhadnagy is épp szabadságon lesz, s minthogy rejte kívül egyedül vagyok olyan, akire kint funkciót itt rá lehet bízni, most én vagyok a helyette. Így sajnos nem jelentetek meg a közigyelésen sem, pedig nagyon szerettem volna.

Bár sok a munkám, szeretem ezt a feladatot. A felelősség szinte kisse

nyomaratóan hatott rám, hisz még sohasem forogtak ezek a keramen, s ez az eliggi bizonyult katonai számadás is csak elméletben ismerem. Nem álltak rendelkezésre sem utasítások, sem számlák. Magamnak kellett rendkért kidolgozni, s most már minden megy megkönnyed, mint egy kis gépezetben. Nagyon felérintő érzés az, hogy a számból egy iródat alkotom, amely a 360-ik évkönyvünkkel tart, 40-50 félé felfektetett állandó nyilvántartással, a körítkezési gondalkodásnál 3 hónap alatt 2000 pengő megtakarítással. Ez utóbbi számot jelent, hogy az egy emberre erő napi 59 fillér étkezési pénzről bőniger reggelit, ebédet és vacsorát állítok ki, ünnepek alkalmával (Miklósnap, Karácsony) bort és süteményt adok a lengyeleknek s ezen felül még

az allem nek megfakarítottam 2000 pengőt.

Mindenreken kívül még került időt, hogy
a lejegyzék nek apró bajával, szociális és
lelki szükségleteivel is törődjek. Négyen nek
nyomtatási díjat kell látnom, s csak az fáj,
hogy nek mindenem nem tudok megfizetni.

Keretnek már egyre kevesebbével is bekapmol-
ni a kiltöréges utamat, sejtos eddig a le-
vélésére sem igen jutottam az időmből.

Talán a januári összejövetelen már ott
tudok lenni. Addig is keretettel időveltem
a követséget és a közgyűlést.

Egyben pedig kiltöréges utamatk és mi-
lyen kiltelt családjaunk kellemes karácsonyi
ünnepet kívánok.

Alázatos tisztelettel:

Tajpögyörgy, 1839. dec. 12.

Horváth Katalin
sasai diák

